

SZIGETVÁRI TÖRTÉNET

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 6. szám, 2016. február 12.

Bő két évtizede egy ország röhögött Torgyán doktoron, amikor a kispapok elnöke hazafias érzelmektől vezérelve kifogásolta, hogy Szigetváron síremléket állítsanak Szulejmán szultánnak. Most, hogy a tervek szerint a városban újra felépítenék az úgynevezett csonka minaretet, és zarándokhelyet hoznának létre az ostrom közben elhunyt török uralkodó tiszteletére, Berkecz Balázs, Szigetvár főépítésze, egyúttal az Együtt elnökségi tagja hasonló okokból kijelentette: nem támogatja a koncepciót. Kulcsár Árpád történész mintegy a tiltakozáshoz csatlakozva a *Hetek* című orgánumban hosszan taglalja Szulejmán Magyarországon elkövetett rémtetteit, egyenesen az Iszlám Állam háborús bűncselekményeihez hasonlítva azokat.

Viszonyítás kérdése az egész. Szulejmán atyja, Rettenetes Szelim valóban vérszomjas uralkodó volt. Úgyszólván egész családját kiirtatta hatalma érdekében. Fanatikus szunnitaként negyvenezer síitát legyilkoltatott. Tanácsadói arról is nehezen tudták lebeszélni, hogy minden keresztényt lemészároltasson birodalmában. Nyolcévi uralkodása alatt hét nagyvezír is áldozatul esett kegyetlenségének. Igaz, Magyarországgal ő nem konfrontálódott; Nagy Sándor volt a példaképe, legfőképpen hát déli és keleti irányban terjeszkedett. Tisztségviselői Szelim halálakor valósággal fellelegeztek, mivel Szulejmánt sokkal mértéktartóbbnak ismerték. A török háborúk során egyébként mindkét fél irtózatosságot tanúsított. Csak erős idegzetűeknek: a „keresztény” katonák Buda 1686-os visszafoglalásakor például felvágta egy muzulmán asszony hasát, és gyermekével együtt úsztatták le a Dunán.

Nyilvánvaló, hogy a Szulejmán-emlékmű létrehozásával az Orbán-kabinet annak az ankarai rezsimnek tenne gesztust, amely szintén hadilábon áll a demokratikus normákkal. De fél évezredes sérelmeket felemlíteni politikai tőke kovácsolása érdekében nem bölcs dolog. A tervezett zarándokhely nyilván nem a hódítónak, hanem az államszervezőnek, a törvényhozónak, sőt: a költőnek állítana emléket.

Lehet, hogy egy másik költő pedig tévedett, és a múltat mégsem oldja békévé az emlékezés?